

CUPRINS

Chemarea străbunilor.....	3
Povestiri	117
Bărbatul de pe drum	119
Cei de la Forty Mile	133
Legea pistei	149
Povestea lui Naass.....	163
Revederea	219
Cronologia vieții și a operei	243
Repere istorico-literare	245

Capitolul I

ÎN SĂLBĂTICIE

*Străvechi și rătăcitoare dorințe
Rup lanțul de obișnuințe.
Se trezesc, din somn hibernal,
Strămoșii sălbaticei ființe.*

Buck nu citea ziarele, altminteri ar fi știut că necazul se zămislea și că asta nu-l privea doar pe el, ci pe orice câine voinic, cu mușchi tari și cu blană lungă și călduroasă, de la Puget Sound până la San Diego.

Asta pentru că oamenii, scotocind prin întunericul arctic, găsiseră un metal galben și fiindcă vapoarele și companiile de transport profitau enorm de respectiva descoperire, cărând mii de indivizi care se repezeau spre ținuturile nordice. Tipii aceia voiau câini, iar animalele dorite de ei erau dulăi voinici, cu mușchi puternici, capabili de mari eforturi, cu blănuri care să-i apere de ger.

Buck trăia într-o casă uriașă din Santa Clara Valley, cea mereu plină de soare. Locul se numea „Ținutul judecătorului Miller“. Era ceva mai retras de la drum,

pe jumătate ascuns între copaci, printre care se putea vedea veranda răcoroasă ce înconjura clădirea.

De casă te puteai apropia pe niște alei pietruite ce șerpuiiau printre pășunile întinse, pe sub pâlcurile de plopi înalți.

Mai în spate, lucrurile aveau chiar dimensiuni mai impresionante decât cele din față. Acolo se găseau marile grajduri, unde o duzină de bărbați și de băieți munceau, șirurile de case ale celor care lucrau la vie, locuințele rânduite ordonat ale argaților, via, pășunile verzi, livezile, straturile cu câpșuni.

Se mai afla acolo instalația de pompare a fântânii arteziene. Nu lipsea nici rezervorul uriaș din ciment unde băieții judecătorului Miller se îmbăiau dimineața și se răcoreau în fierbințile după-amiezi.

Peste această imensă avere stăpânea Buck. Aici se născuse el și trăise primii patru ani din viață.

Adevărat, existau și alți câini. Trebuiau să existe și alți câini într-un loc atât de întins, dar ei nu contau. Ei veneau și plecau, stăteau în cotețele lor supraaglomerate sau în obscuritatea casei, ca Toots, mopsul japonez sau Ysabel, cățelușa mexicană fără păr, făpturi ciudate ce rareori își scoteau nasul pe afară sau puneau piciorul pe pământ.

Pe de altă parte, existau foxterrierii, câțiva cel puțin, care lătrau amenințători la Toots și la Ysabel, care-i priveau prin ferestre, apărați de o armată de servitoare înarmate cu mături.

CHEMAREA STRĂBUNILOR

Dar Buck nu era nici câine de casă, nici de curte. Întregul regat îi aparținea. Sărea în piscină când voia, se ducea la vânătoare cu fiii judecătorului, le escorta pe Mollie și Alice, fetele judecătorului, în întunericul serii sau în zori de zi.

În nopțile de iarnă, zăcea la picioarele judecătorului, lângă focul ce ardea cu zgomot în căminul din bibliotecă. Îi căra în spinare pe nepoții judecătorului sau îi dădea de-a rostogolul prin iarba și avea grijă să nu pățească nimic rău pe la fântână, grajduri sau prin alte locuri.

Printre terrieri, el pășea cu măreție. Pe Toots și pe Ysabel nici nu-i băga în seamă. Era rege, stăpânea peste tot ce mișca, se târa sau zbura din ținutul judecătorului Miller, inclusiv peste oameni.

Tatăl său, Elmo, un imens Saint-Bernard, fusese tovarășul de nedespărțit al judecătorului, iar Buck preluase atribuțiile părintelui său. Nu era la fel de mare, cântărea doar o sută patruzeci de livre, adică vreo șaptezeci de kilograme, pentru că mama lui, Shep, fusese din rasa ciobănesc scoțian.

Totuși, o sută patruzeci de livre, la care se adăuga demnitatea provenită din respectul pe care i-l arătau toți ceilalți, îl făceau să se comporte ca un rege.

Timp de patru ani, trăise ca un aristocrat. Se născuse cu o anumită mândrie. Chiar era puțin egoist, ca un boier de la țară, din cauza singurătății în care viețuia de atâția ani.

Capitolul III

DOMINAȚIA FIAREI PRIMITIVE

Dominația fiarei primitive se manifesta puternic la Buck și se intensifica în condițiile dure de trai oferite de mersul pe pistă. Dar creșterea era secretă. Noua lui viclenie îl făcea să o controleze.

Era prea ocupat să se adapteze la noua viață, să-și ușureze traiul. Nu doar că nu se bătea, ci evita luptele, dacă putea. O anumită hotărâre îi caracteriza atitudinea. Nu era tentat de acțiuni rapide și negândite. Îl ura cumplit pe Spitz, dar nu trăda nerăbdarea de a trece la fapte.

Pe de altă parte, poate fiindcă ghicea în Buck un rival periculos, Spitz nu pierdea nicio ocazie să-și arate colții. Ba chiar îi ieșea în drum lui Buck, străduindu-se mereu să înceapă o luptă ce nu s-ar fi terminat decât cu moartea unuia dintre ei.

Aceasta chiar s-ar fi pornit, dacă n-ar fi avut loc un accident nedorit. La sfârșitul acelei zile, voiau să ridice o tabără amărâtă pe malul lacului Le Barge.

CHEMAREA STRĂBUNILOR

Spulberând zăpada, un viscol tăios îi forțase să orbecăiască pentru un astfel de loc.

De abia reușiseră să-l găsească. În spatele lor se ridica un perete vertical de stâncă, iar Perrault și François erau obligați să-și facă focul și să-și întindă lucrurile pentru dormit chiar pe gheața de pe lac. Scăpaseră de cort la Dyea, ca să călătorească mai ușor.

Câteva bețe și buturugi le furnizau focul ce pâlpâia și topea gheața, astfel că mâncară cina pe întuneric.

Buck se cuibărise chiar sub peretele ce-i apăra de viscol. François împărțea peștele pe care îl dezghețase mai devreme, la foc.

Dar când Buck își termină porția și se întoarse, își găsi culcușul ocupat. Un mârâit de avertizare îi spuse că nemernicul era Spitz. Până atunci, Buck evitase înfruntarea cu dușmanul său, dar acum era prea mult. Fiera din el gemea.

Se aruncă asupra lui Spitz cu o furie care-i surprinse pe amândoi, în special pe Spitz. Întreaga experiență a acestuia cu Buck îl arătase un rival neobișnuit de timid, care reușea să se facă respectat doar prin greutate și mărime. Și François fu surprins când interveni să restaureze liniștea, dar pricepu cauza înfruntării.

- Aha! îi strigă el lui Buck. Dă-i ce merită, pentru Dumnezeu! Hoț nemernic!

Și Spitz voia să se bată. Urla furios, învârtindu-se în jurul dușmanului său, gata să atace în orice clipă. Buck era întărâtat și acționa la fel de riscant.

Dar chiar atunci avu loc ceva neașteptat, lucrul ce amână mult lupta lor pentru supremație, după nenumărate mile de trudă și chin.

O înjurătură de-a lui Perrault, impactul răsunător al bâtei pe oase, un strigăt de durere. Brusc, tabăra fu invadată de siluete îmblănite. Erau husky înfomețați, care adulmecaseră tabăra și veniseră în fugă dintr-un sat indian.

Se târâseră acolo în timp ce Buck și Spitz se înfruntaseră. Când cei doi bărbați se băgaseră între ei cu bâtele, aceștia își arătară colții și se dădură înapoi. Erau înfomețați și mirosul cărnii îi înnebunea.

Perrault îl găsi pe unul cu capul băgat în cutia cu mâncare. Îl lovi tare cu bâta pe îndrăzneț, astfel că mâncarea fu răspândită pe jos. O clipă mai târziu, o mulțime de bestii înfometate răscoleau totul, căutând pâine și slănină.

Ciomegele se repeziră asupra lor. Schelălăiau și urlau sub ploaia de lovituri, dar nu fugeau până nu înghițeau ultima firimitură. În vremea asta, echipa surprinsă a câinilor de la sanie ieși din adăposturi și se repezi la invadatori. Buck nu mai văzuse asemenea câini. Oasele le ieșeau prin piele. Păreau mai curând schelete umblătoare, cu ochi scânteietori și colți acoperiți de bale.

Nebunia foamei îi făcea de temut, înfiorători. Nu puteai să li te opui. Echipa câinilor de sanie fu respinsă până la stâncă. Buck fu copleșit de trei husky,